

VIŅPASAUĻĒ

Kādas kārtīgi aizgājušas dvēseles ziņojums
par viņas tālāko gaitu viņpasaulē caur
LEOPOLDU ENGEL

Viņpasaulē

Kādas kārtīgi aizgājušas dvēseles ziņojums
par viņas tālāko gaitu viņpasaulē caur Leopoldu Engel

Tulkota un izdota Rīgas Ev.–Luteriskajā Misionēs draudzē, Avotu ielā 29, 1926

Interneta izdevums: Rīgā, 2006. gadā

Šo grāmatiņu varat lejuplādēt bez maksas interneta lapā:

<http://www.noslepums.lv>

* * *

E-pasts: pasts@noslepums.lv

SATURS

VIŅPASAUĻĒ	1
SATURS	3
Priekšvārds	3
Kā viesis svešā zemē	4
Ceļošana un apstāšanās mājvietā	6
Pats savā mājā	9
Tā Kunga vaiga priekšā	12
Par īsteno Dieva lūgšanu	13
Mīlestības kalpošanā	15
Dvēseļu radniecība	16
Zemes sfērās	18
Atvadišanās	19

PRIEKŠVārds

Kā dvēseļu mājvietas jeb stāvokļi viņpasaulē sadalās divās galvenās daļās, tas mums ir zināms no tiem Jēzus vārdiem, kur Viņš saka: *“Un tie ieies mūžīgās mokās, bet tie taisnie mūžīgā dzīvošanā”*. Bet ka šīs viņpasaulē mājvietas jeb stāvokļi atkal savukārt sadalās neskaitāmās mūžīgo moku un mūžīgās, svētlaimīgās dzīvošanas pakāpēs, to mēs varam vērot no tiem Jēzus vārdiem, kur Viņš saka: *“Mana Tēva namā ir daudz dzīvokļu”*. Un šī vajadzība pēc daudziem dzīvokļiem tur rodas no tam, ka tur katrai viņpasaulē nonākušai dvēselei ir jāpiemēro tieši tada mājvieta jeb stāvoklis, kādu viņa šinī pasaulē miesā dzīvodama un darbodamās ir pelnījusi, t.i. sev sagādājusi. Bet tā te, šai pasaulē, cilvēki pēc sava rakstura un pēc savas darbošanās un uzvešanās ir visai dažādi, tad lai katram tur viņpasaulē būtu taisnīgi pēc viņa šīs pasaules dzīves piemērots stāvoklis, tad tur tie daudzie dzīvokļi arī tiešām ir vajadzīgi. — Bet neskatoties uz tiem daudziem dzīvokļiem, nāk priekšā arī tādi gadījumi, ka tur viņpasaulē nonākusi dvēsele savu dzīvokli tomēr uzreiz vēl nedabū, bet viņai kā viesim pagaidām ir jāapmetās kādas citas pazīstamas dvēseles dzīvoklī, kā mēs to varam no tiem Jēzus vārdiem izprast, kur Viņš saka: *“Un ir Es jums saku: darait sevīm draugus no tās netaisnās mantas, ka tie, kad jums nu pietrūkst, jūs uzņem tanīs mūžīgos dzīvokļos.”*

Šos neskaitāmi daudz un dažādos dvēseļu viņpasaulē dzīvokļus aprakstīt sīkāk te protams mums nav nemaz iespējams. Bet tik daudz, cik tas Kungs mums par to caur gaišredzīgiem cilvēkiem, kā piemēram E. Svedenborgu, — kas cita starpā sarakstīja pēc redzētā un dzirdētā grāmatu: *“Debess un elle”* — ir atklājis, tas tad tomēr ir labi, ka mēs to ņemam vērā. — Te nu šoreiz gribam atstāt kāda cita gaišredzīga vīra aprakstu par tādas dvēseles gaitu, kas tikko ir nonākusi viņai piemērotā vietā jeb stāvoklī viņpasaulē, kā to viņa pati, kad kā tēvs caur parādīšanu ir ziņojusi savam šinī pasaulē dzīvodamam dēlam.

[...] Tas Kungs pats lai svētī un apgaismo katru lasītāju, ka sirdī rodas vairāk gaismas un saprašanas par dzīvi viņpasaulē.

— U. Vilciņš, Rīgā, 1926. gadā

KĀ VIESIS SVEŠĀ ZEMĒ

Mans mīlais dēls! Tu esi sagatavojies rakstīt, un tas mani visai iepriecina, jo esmu pārliecināts, ka mani piedzīvojumi nāks par labu tev un citiem. Tad nu lūdzu uzklausies mani uzmanīgi!

Kad es, kā mēdz sacīt, gulēju uz miršanas gultas, un arī jutu, ka ar mani iet uz beigām, tad, kā tu zini, es saucu uz tēvu pēc palīdzības; jo man jāatzīstas, ka man tās domas, ka jāšķiras no zemes, taču nebija visai patīkamas. Es labprāt būtu vēlējies atkal tapt vesels, un toreiz man nebija nekādas nojautas, kāda žēlastība taču man tapa piešķirta, ka to laiku, kurš jums bija tik drūms, man vairs nevajadzēja uz zemes piedzīvot. — Mana saukšana arī nepalika nepaklausīta, jo man pietājās mans tēvs, kurš par savu aiziešanu arī tev sniedza noteiktas ziņas, un iedrošināja mani, aizrādīdams uz to Kungu; un pēkšņi es sajutu, ka mans ķermenis kā kaut kas smags no manis atkrita un es sajutu, ka esmu pavisam vesels un jautrs. Mans tēvs mani apkampa; mani pārņēma nogurums, tā kā es vairs pareizi nezināju, kas ar mani notika, bet tikai sajutu, ka es tiku pacelts un projām vests.

Bet, kad es atkal atjēdzos un ieraudzīju savu apkārtni, tad es atrados kādā skaistā dārzā. Mans tēvs stavēja pie manis un mani visai laipni apsveica. Viņš sacīja, ka es tagad esot šķīries no pasaules un atrodoties viņa mājā, kurā pagaidām man arī vajadzēšot palikt. Zināms, es ļoti izbrīnījos par šiem vārdiem, bet vēl vairāk par to, ka mans tēvs patiesi apdzīvoja tādu namu, kā viņš tev to toreiz aprakstīja; tikai tagad viņš bija manāmi lielāks, nekā toreiz tas tika aprādīts; šis nams bija skaisti ierīkots un ap to bija liels dārzs, kurā atradās ziedoši un augļus nesoši koki, krūmāji un dažādi stādi. Še es atradu arī manu mirušo māti, mana tēva pirmo sievu, bet viņas māsu, tēva otro sievu nē; tāpat es sastapu arī savu māsu Vilhelmīni. Tie pārējie, kā arī mans brālis Frīdrihs, pie viņa nedzīvo.

Ilgāku laiku es tur paliku jaukā mierā un saskaņā. Bet tad arvien vairāk atzinu, ka šis stāvoklis taču arvien tā nevar palikt, un ka es nevaru palikt bezdarbīgs. Vecuma nespēki no manis bija atkāpušies, es jutos stiprs un rosīgs garā, bet tikai vēl nezināju, ko vajag iesākt, lai paliktu patstāvīgs. — Tas tevi pārsteidz. Es taču biju lasījis jaunus parādīšanas rakstus, un patiesībā man taču nevarēja būt nepazīstami dažādie viņpasaules stāvokļi; bet šai lietai ir savs āķis.

Iedomājies, tu saraksti daudz stāstu, kuri visi vairāk vai mazāk satur labas mācības, un esi arī sarakstījis sevišķa satura rakstus, pilnus ar dzīves gudriību, māci sevis paša un citu cilvēku pazišanu un tomēr tu bieži vien rīkojies pavisam nepareizi, jo teorija un praktika ir divas dažādas lietas. Tā klājās arī man. Tu dažreiz esi skaities, kad man nebija nekādas tieksmes, attiecināt evaņģēlija notikumus arī tagadējā laika gara lietām, jo taču daudz kas līdzīgs notiek arī mūsu dienās. Tev tai ziņā pa daļai bija taisnība, jo šo atzišanu tad nu man tagad vajadzēja viņā pusē iegūt. Bet es sev iestāstīju, ja es to Kungu no sirds lūgšu, lai man dotu īsto apgaismošanu un palīgu, tad arī es to droši vien panākšu. Tamdēļ es arī visai padevīgi griezos pie šī vienīgi īstā avota un cerēju, ka varēšu drīzi redzēt to Kungu pašu. Bet neskatoties uz manu lūgšanu tas tomēr nenotika. Vectēvs taču toreiz bija redzējis to Kungu pašu, kā viņš tev to ziņoja, kamdēļ es nē? Tās domas mani ļoti nodarbināja; tomēr es par to neatradu nekāda paskaidrojuma.

Kad nu es dārzā vientulībā biju atkāpies un īsti no sirds lūdzu pēc apgaismošanas, tad es dzirdēju manu vārdu saucam. Es pacēlu acis un ieraudzīju dažus soļus no manis manu veco tev pazīstamo draugu Tīmi, ar kuru es jau Pēterpilī biju tuvu sadraudzējies. Viņš steidzās pie manis; mēs apkampāmies un ļoti priecājāmies, ka bijām atkal satikušies.

Viņš man paskaidroja, ka viņam esot uzdots man dot paskaidrojumus par daudz ko, kas man esot nepieciešams un ka gribot ar mani uzņemties mazu ceļojumu, kurā viņš man gribot kalpot kā vadonis.

Visupriekš ceļš gāja uz viņa paša mājvietu, kuru, kā viņš teica, esot uzcēlis ar tā Kunga žēlastību caur savu gribas spēku. Tas bija nams, pēc izskata līdzīgs Kreisenburgai, tikai arhitektoniski skaistāki celts, kurā viņš bija atvēris savā ziņā viesnīcu ceļotājiem. Tu brīnīsies; jo tās taču ir muļķības, runāt par kādu viesnīcu garu valstī, — un tomēr tas tā ir.

Iedomājies, cik daudz dvēseles uz šejieni atnāk, kurām nav iekšēja miera un atdusas. Viņām nav nekādu citu domu, kā tikai doties uz priekšu un redzēt citus ļaudis un apgabalus. Viņi nav slikti cilvēki, bet zemes virsū tika turēti kā gūstekņi, ar mūžīgām ilgām sirdī, iziet nosavām aprindām. Tagad viņi jūtas brīvi, un grib savām jūtām ļaut vaļu, un pa lielākai daļai viņi arī zin, ka tagad tie ir atraisīti no zemes. Tādu cilvēku ir daudz, pasaules klaidoņi, bagāti ļaudis, kuri nekur ilgi nepaliek,

jo viņiem patiesībā nav nekā ko darīt; tad zinību vīri, kuri reiz ticēja, ka īstā svētlaimība atrodas svešu apgabalu izpētīšanā. Visiem šiem vajaga dot izdevību pašiem pie sevis pārliecināties, ka ar tādu apkārt klejošanu nekas nav panākams; viņiem vajaga ļaut atdurties kā pret sienu, lai tie nāktu pie pārdomāšanas un pakāpeniski tos ir vajadzīgs pamācīt par kaut ko labāku.

Te nu šis viesnīcas ir līdzeklis, caur ko viņi tiek uzaicināti nogremdēties pašiem sevī; ja viņi tikai reiz ārīgi ir nogremdējušies, tad viņi vairs tik drīz atkal nevar atsvabināties. Tad viņiem gribot negribot jāpadodas šo viesnīcu ieražām. Tur tiek sarīkotas sapulces, priekšlasījumi, un dažādi priekšnesumi, kuri norāda uz cilvēka garīgo "es" un spiež pie pārdomāšanas, kad kaislība mazliet ir atdzisusi. Citi saņem ceļojuma aizrādījumus, kuri atkal viņu klejošanai liek ceļā šķēršļus, un dažreiz caur to viņus noved kļūmīgā stāvoklī, bet no kura vienmēr tie tiek izvadīti ārā.

Tīme no viemēr bija cilvēks, kurš aiz cilvēku mīlestības labprāt citus pabalstīja ar padomu un palīdzību; (uz zemes tas viņam nācās ļoti grūti, tamdēļ, ka viņš taču bija tikai neievērojams mūziķis); tamdēļ viņš šim postenim bija ļoti piemērots, un viņš man rādīja daudz ko interesantu, kā viņš drikstēja darboties un guva panākumus.

Tu zini, ka uz zemes, kad nācās citus pamācīt, man bieži piemita zināma kūtrība. Tu šinī lietā arvien esi bijis čaklāks, bet es to nevarēju, jo neatradu īstos vārdus un tamdēļ pa lielākai daļai teicu: "To vajaga pašam lasīt."

Tagad caur piemēru, kuru es piedzīvoju pie Tīmes, kuram jau uz zemes bija teicamas runas dāvanas, es tiku atsvabināts no savas kūtrības. Tas man nācās jo vieglāki arī tamdēļ, ka vairs nebija nekādu miesīgu šķēršļu ceļā un man bija vajadzīgas tikai dažas vingrināšanās, ļaut izplūst savām domām, lai tāpat paliktu par labu runātāju. Tātad par tādu es tur esmu tapis un arī palikšu. — Bet es tur mācījos arī vēl citas lietas. Uz zemes man nebūt nepatika visu cilvēku sabiedrība. Tas ir arī saprotami, jo visi cilvēki jau nav nebūt tādi, ka satiksme ar viņiem būtu vēlama; bet cilvēkā taču arvien vajaga redzēt cilvēku, savu tuvāku, sevi neiedomāties labāku par kādu citu un neteikt farizejiskā garā: "Es tev pateicu, mans Dievs, ka es neesmu tāds, kā tas tur." — Kaut nu gan es no sevis taisni nevaru sacīt, ka es cietu no augstprātības gara, bet tomēr manī bija kaut kas kā drusku līdzīgs sava "es" turēšanai par labāku. Caur to cilvēks paliek ciets pret citiem, kuri nav pēc viņa prāta, un man jāatzīstas, ka es zemes virsū dažu labu, kurš man gribēja tuvoties, rupji atraidīju, ko man taču nevajadzēja darīt. Piemēram, vārdi: "diedelnieks", "vazaņķis", "kļaidonis" manā apziņā bieži no manis kā no turīga nama saimnieka tika lietoti, ko es tagad patiesi un dziļi nožēloju.

Pie Tīmes nu mēdza sanākt dažādākie savādnieki, vazaņķi, kļaidoņi, zinību vīri, valdnieki, dvēselēs vārgie (par kuriem vēlāk tiks vairāk paskaidrots). Es mācījos ar šiem visiem satikt, viņus pamācīt, mīlīgi apieties un viņus arī pabalstīt, cik tālu tas bija vajadzīgs. Īsi sakot, pie Tīmes es izgāju mācības kursu, kurš man bija par lielu svētību un prieku.

Kādā dienā nu Tīme uz mani sacīja: "Ir laiks, mīļo Kārli, ka tu tagad iepazīsties ar kaut ko citu, jo bez tālākām zināšanām tu paliksi uz vietas un netiksti pie sava paša nama, pēc kura katram garīgam cilvēkam vajadzīgs censties un to iemantot. Še tā nav, kā uz zemes, kur vienīgi nauda dod iespēju iegādāties savu paša namu; pie mums naudas vietu ieņem garīgais spēks mīlestībā uz to Kungu. Kas to attīsta, tas iemanto visu; kam šis spēks trūkst, tas ir nožēlojams nagabs! — tātad domā tagad par to, kā tu vari attīstīt savus garīgos spēkus, tad tu tapsi radītājs mazākā apmērā, un būsi uz ceļa, lai taptu Dievam līdzīgs!"

Šos vārdus protams es pilnīgi satvēru, un biju gatavs iet tos ceļus, kurus man rādīs Tīme. Bet iepriekš man vēl par dažām lietām tev tas jāpastāsta, ko es savā zemes dzīves laikā skaidri neatzinu, un kas arī tev ir neskaidrs, — un tas ir tās sfēru būtības.

Sfēra ir iespaids, kuru dvēsele vienmēr dara uz savu apkārtni; bet šis iespaids ir padots noteiktiem likumiem. Pirmais likums garu valstī skan tā, kā tu to patlaban esi atzinis: "Līdzīgais pie līdzīgā!" Tātad dvēsele var iespaidot tikai tādas citas dvēseles, kuras pa daļai ir līdzīgas domās un caur to tad arī spēj saprast to, ko šī iespaidošana grib panākt. Bet nu pastāv otrs likums: "Neviens nevar tuvoties pilnībai, ja viņš pakāpeniski nepaceļas tādā veidā, kā katra sasniegtā pakāpe ir pilnīgi no viņa uzņemta un visumā ir palikusi par viņa garīgo īpašumu!"

Lai nu zemākās un arī augstākās pakāpēs iespiestos, ir vajadzīga vadīšana; jo pats no sevis neviens nevar palikt par matemātiķi, uz to viņam ir vajadzīgs kāds skolotājs. Šie skolotāji pārrauga atsevišķas grupas, ieslēdz viņas zināmā mērā savās varas robežās un tā veido zināmu sfēru. Protams,

katrā tādā sfērā notiek pieplūšana un noiešana. Kurš top aicināts par skolotāju, tas atkal ir padots kādam citam, no kura viņš mācās, bet kuram arī viņš nodod vairāk attīstītās dvēseles, gadījumā, ja par viņu pašu tās aiziet tālāk. Zināms, katris jau grib tālāk tikt un caur to paplašināt savu sfēru. Savā paša attīstībā un savas sfēras paplašināšanā atrodas tā Kunga žēlastība, ka pats var tapt par radītāju mazākā mērā. Bez darba nav algas! Man tagad ir kā īpašums mana pašradītā sfēra, kurā atkal ir ierindots lielāks skaits mazāku sfēru, kuras es esmu nodevis saviem skolniekiem, un man bija jānodod, tamdēļ ka es pats taču tiku uz priekšu un attīstītāko dvēseļu darbs ir tā jāvada, kā es pats to mācījos. Tas tev paliks vēl skaidrāki, kad es tev pastāstīšu par manas attīstības tālāko gaitu.

CEĻOŠANA UN APSTĀŠANĀS MĀJVIETĀ

Kad Tīme mani uzaicināja iet līdz ar viņu, tad viņš arī pie tam domāja, ka mēs nu ilgāku laiku vairs neredzēsimies; jo viņš, kad viņš mani būšot atstājis, nevarot atkal uzreiz pie manis atgriezties, jo viņam esot sava māja tālāk jāpārvalda. Šie vārdi mani samulsināja; jo es sagaidīju, ka varēšu ar viņu atgriezties, un ne to, ka viņš mani vienu gribētu atstāt. Man nebija nekādas nojautas, ka tāds ceļojums tagad nozīmēja iešanu kādā citā sfērā, un ka viņa vārdos bija šī nozīme. — Tātad mēs atstājām viņa māju un pie jaukas saules gaismas izgājām kādā brīnišķī skaistā apgabalā, kādu es līdz šim vēl nebiju redzējis un par kuru man bija sirsnīgs prieks. Tu esi bijis Norvēģijā, un esi tur redzējis tīro, neaizskarto dabu. Iedomājies tagad kādu zemi — vēl daudz skaistāku, lieliskāku un varenāku savā uzbūvē, ar jo pārsteidzošiem tāluma skatiem, un tad tev būs kāda nojauta par to krāšņumu, kuru es redzēju. Es biju aizrauts un nevarēju tālāk iet. Manas acis pildījās ar asarām par šo lielisko Dieva radišanas spēku, un man vajadzēja klusā lūgšanā apmierināt savas jūtas, kuras citādi mani būtu nometušas pie zemes. — “Tas ir pareizi, Kārli”, sacīja Tīme, “ka šī krāšņā apgabala skats tavas domas vērš uz to Kungu, ka tu šinīs krāšņajās radībās atzīsti Viņa gudrību un mīlestību; bet vai tu arī zini, ko tu šajos kalnos, ielejās, mežos un ar ledu izgreznotās kalnu galotnēs patiesībā redzi?” Es viņu uzlūkoju pārsteigts un jautājoši.

“Visas šīs lietas tev stāda priekšā Viņa parādīto patiesību godības, kuru vērā ņemšana gan cilvēku visādā ziņā dziļi aizskar, bet kuras par sevi līdzinās tikai kādam brīnišķam apgabalam, kā šis, ja cilvēks caur skatīšanu sajūt vienīgi tikai skaistumu un varenā Dieva Gara brīnišķo radību, bet ne to, kā šis Gars tanī valda, kā viņš rūpīgi katru dīgļiti kopj, izveido un viņa iekšīgo būtību piepilda ar patiesu gaismas balzāmu. Jā, tad tas ir gan ļoti pārsteidzoši, bet tas cilvēkam nepalīdz tālāki tikt. Tāds cilvēks tad līdzinās ceļiniekam, kurš vienmēr meklē pēc tālākiem skaistumiem, pēc jauniem apgabaliem, un pie tam aizmirst apmesties kādā skaistā, no paša izvēlētā vietā, lai tur uzceltu savu māju un no turienes tad viņam pietamo apgabalu pamatīgi izpētītu un apstrādātu. Redzi nu, Kārli, uz zemes tev jau bija šī skaistā ainava, tu lasīji parādīšanas un bijī par tām sajūsmināts; bet ko tu patiesībā caur to esi sasniedzis? Vai tu arī neesi bijis tikai tāds ceļinieks, kurš nekad sevišķi par citiem nerūpējas, kuram bija nepatīkami, kad tika traucēts krāšņo apgabalu aplūkošanā un pat apslēpās, ka dzirdēja kāda tuvāk nākdama ceļinieka soļus, kurš šinī apgabalā bija nezinātājs un labprāt būtu vēlējis ka viņam rāda īsto ceļu? Un tad, kā tad bija ar lietišķo pamācību? Vai šo skaisto apgabalu aplūkošana arī padarīja tevi mīkstāku, līdzjūtīgāku, pacietīgāku, lēnīgāku un par visām lietām mīlestībā bagātāku? Jeb tu paliki tikai egoistiskais baudītājs, bet nevis priecīgais darītājs, palīgs veicinātājs, kurš nekad par sevi nesaka: “Es esmu diezgan strādājis!” Ko tu tagad par to domā?”

Tīmes vārdi man krita kā akmeņi uz sirdi. Man izlikās, tikā šis tik saulainais, brīnišķīgais apgabals arvien paliktu arvien tumšāks, noslīgtu krēslā un beidzot pavisam tumšs. Neizsakāmas dzīves bailes pārņēma mani. Es jo cieši pieķēros pie tik tuvu stāvošā Tīmes un skaļi izsaucos: “Draugs, brāli, tavi vārdi man liek redzēt to tumsību, kurā es līdz šim esmu dzīvojis! Tu esi tālu uz priekšu gājis, to es jau sen esmu atzinis; tu mani arī vari ievest darbībā, kura man tik ļoti vajadzīga. Neatstāj mani, rādi man par visām lietām to ceļu, kurš visdrīzāk noved pie tā Kunga, lai es vairs neesmu tikai Viņa patiesību klausītājs un skolotājs, bet par visām lietām darbīgs izpildītājs. Es tevi lūdzu mūsu Tēva Jēzus dēļ!”

Tīme mani cieši apkampa, un kamēr es savu vaigu pie viņa pleca apslēpu, es dzirdēju, ka viņš skaļi lūdza to Kungu, lai man dotu spēku un apgaismošanu.

Tad atkal ap mani palika gaišs un skaidrs. No visas sirds es lūdzu ar viņu, un tagad es ieraudzīju ap sevi kalnus un lejas atspīdam vēl krāšņākā greznumā.

Mēs stāvējām uz kāda vidēja augstuma kalna. Lejā bija jauka ieleja, caur kuru tecēja skaidrs strauts. Izlikās, ka tur valda bezgalīgs miers. Augu, koku un krūmāju pilnība, kuros bija daudz augļu, mūs itkā aicināja, lai nokāptu, baudītu un dusētu.

“Iesim turpu lejā!” — teica Tīme. “Tur mēs apspriedīsimies par mūsu tālāk ceļu.” — Es ar to biju ļoti mierā un mēs nokāpām lejā.

Šī bija pārsteidzoši skaista ieleja, kurā mēs tagad nonācām; tās skaistumus no augšienes nemaz nebija tā iespējams novērot, kā tagad lejā. Es sajutu kā labdarījumu, kad varēju nogulties lielajā zālē un brīnišķīgam klusumam un mieram ļaut iespaidot sevi. Savāda dzimtenes sajūta satvēra mani, itkā es šejieni piederētu, un itkā šis zemes gabals būtu mans īpašums. Tā bija jo savāda sajūta, kura mani satvēra un lika klusēt.

Tīme smaidīdams mani uzlūkoja un beidzot mani viegli aizskārdams sacīja: “Nu saki taču, Kārli, kā tev šē patīk?” — “Brīnišķi! Man ir tā, itkā man nekad no šejienes vairs nevajadzētu aiziet!”

“Tur tev nekas nestāv ceļā. No šī tagadējā stāvokļa tevis neaizdzīs nekāds auksts, nelabvēlīgs gadlaiks, ne vētra, ne lietūs. Tāds, kāds šis apgabals tagad ir, tas tiks tev uzturēts arī joprojām; tā tad neviens tevi nespiež to atstāt. — Bet teču tāda uzturēšanās tev beidzot paliktu ārkārtīgi garlaicīgal vai tu tā nedomā?”

Es atbildēju: “Pats par sevi saprotams, es gribu strādāt, kaut ko darīt, saskaņā ar tā Kunga prātu. Es domāju, tu man aizrādīsi, ko man vislabāk iesākt?”

“Klausies, mans mīlais draugs, es domāju, tas man nemaz nav tev jāsaka; tas tev pašam jāzin! Vijoles spēlēšana, bez klausītājiem, tevi šeit vismazāk iepriecinātu; kaut arī mēs mūziku un brīvas mākslas izveicību ļoti cienam, pat piekojam, taču ar to vien šeit neko nevar iesākt. Pie mums ir likums: praktisku darbu dari, kā tu to pie manis esi redzējis, tad iesāc ar to!”

“Vai tad uz šo, kā man liekas īsti nepazīstamu apgabalu, nāks arī citas dvēseles?” — es jautāju.

“Dvēseles vienmēr un visur nāk uz turieni, kur viņas cer atrast kādu paskaidrojumu un kur viņas pievelk magnētiskais mīlestības iespaids. — Un mīlestības iespaids ir galvenā lieta; bez tās nevari nedz tu viņām, nedz viņas tev tuvoties. Tas tālākais tiek vadīts no tiem, zem kuru vadības tu pats atrodi. Ja tu šo noslēpumaino mīlestības likumu zini un tam seko, tad tev patiesībā ir viss, kas nepieciešams dzīvībai un dabrībai. Un Dievam tu nevari citādi tuvoties, un Viņš tev nedosies pazīstams, ja tu Viņu nepievilksi caur savu mīlestības magnētismu. Tā tad rīkojies pēc tā, un tev drīzi vien būs viss!”

Kad Tīme uz mani runāja, tad arī es uzreiz biju nodomājis tā darīt. “Es palikšu šeit, mans mīlais draugs”, es sacīju, “un mēģināšu ar visiem spēkiem sev sagādāt šeit tādu nometni, par kādu tu runāji, un to es no visas sirds vēlos uzcelt sev un citiem. Es gan ļoti labi nomanu, ka garu valst taču iet citādāk, nekā es to biju domājis uz zemes, un ka visu papriekš vajag domāt pašam pie sava rosīga darba, iekams tas tālākais tiek piešķirts. Ja es uz zemes esmu kaut ko nokavējis, tad es tagad būšu jo rosīgāks. Par to daudz runāt, ar labiem nodomiem plāties, tam nav nekādas nozīmes, — darbi pierāda! Es lūdzu, saki man tagad par visām lietām, kā lai es iesāku, ka varu visupirms sev uzcelt mājiņu; jo mūrnieks un namdaris es neesmu bijis, bet gan nojaušu, ka šeit varu būt viens tā otrs, kaut gan šos amatus nemaz neesmu mācījies.”

“Tur tev taisnība, manu mīlo Kārli!” izsaucās Tīme smaidīdams. Arī es nekad neesmu ne vienu, ne otru mācījies, un tomēr man tagad ir brīnišķi skaists nams; tā tad arī tu sev varēsi to uzcelt.

“Bet tagad uzklausies uzmanīgi un nebrīnies, ka es tev līdz šim par tām lietām vēl neko neesmu teicis!

“Šē garu valstī, jeb labāki sakot īstās dzīvības esamībā, ir arī tāds likums, ka dvēselei tikai tad tiek dota vajadzīgā pamācība, kad viņai tā ir vajadzīga, un kad viņa arī pati to vēlas. Mēs šeit nevienai dvēselei neuzspiežam atzišanu, ja viņai pašai uz to nav vēlēšanās. Šis likums, pamatots uz visu aptverošās brīvās gribas darbību ir par iemeslu tam, ka gari bieži vien paliek jo ilgi uz kādas zemākas pakāpes stāvam, tamdēļ. ka viņiem vēl nav tās vēlēšanās pēc kādas augstākas atzišanas. Tai iepriekš vajaga pamosties; tikai tad var kārotais, kur pēc iekšējas karstas vēlēšanās, tikt dots. Tā tas ir tagad arī ar tevi. — Nu, manu mīlo Kārli, es tevi jautāju, kas ir Dieva redzamā radība savā pirmcēloni?”

“Bez šaubām tā ir mūsu Kunga un Tēva saistītā griba, kurš iekš Jēzus Kristus parādījies kā vienīgais debesu un zemes Radītājs.”

“Labi atbildēts! Bet ja nu tas Kungs vienīgi caur Savu gribu no Sevis to visu iespēj un mums devis apsolīšanu, ka mēs to pašu, ja pat vēl lielākas lietas varēsīm darīt, nekā viņš zemes virsū darija, un arī Viņš savus brīnumus viņīgi caur savu gribu darija, tad taču ir saprotami, ka arī mums vajaga iet to pašu ceļu, ja gribam kaut ko sasniegt. Vienīgi gribas darbībai ir iespējams sagādāt visus materiālus, kuri tev ir vajadzīgi. Tātad lieto savu gribu, tad tu saņemsi visu vajadzīgo!”

Par šiem vārdiem es biju ļoti izbrīnījies un atbildēju:

“Mana vien griba taču ir par nespēcīgu; tikai kad tas Kungs to grib, tad es varēšu kaut ko sasniegt, citādi taču nē? Mēs taču lūdzam: Kungs, tavs prāts lai notiek, un ne mans!” — Tīme mani uzlūkoja ar tādu neaprazstāmu skatu, ka tas man lika sajūst, it kā es būtu izteicis kaut ko ļoti muļķīgu, un es taču ticēju, ka esmu izteicis taisni pamata patiesību.

Pēc kāda brīža Tīme mani uzrunāja: “Manu mīļo Kārli, tas ir pavisam dīvaini, cik visai nepareizi jēdzieni valda starp cilvēkiem un sevišķi starp dievišķās gudrības meklētājiem attiecībā uz to pamata cēloni, kas zīmējas uz atsacīšanos no savas gribas un padošanos tā Kunga gribai; un es zinu ka arī tu par šo lietu vēl neesi skaidrībā; bet bez tās tev še nekas neizdosies, un bez tavas paša, no tā Kunga pilnīgi neatkarīgas gribas piespiešanās, tu šeit nevarēsi sev uzcelt pat ne suņa būdu!”

Tas ir pats par sevi saprotams, ka viss atkarājas no tā Kunga gribas, bet arī tas ir pats par sevi saprotams, ka tas Kungs cilvēkam nav devis brīvu gribu tamdēļ, lai viņš no tās atsacītos. Ja cilvēks ir dabūjis brīvu gribu, tad viņam arī nākta to izveidot un izlietot pēc tiem likumiem, kurus tas Kungs mums ir skaidri priekšā rakstījis, un kuri, kas tāpat pats par sevi ir saprotams, ir doti tamdēļ, lai cilvēks jau no paša sākuma ievadītu savu brīvo gribu tādā virzienā, kur nav iespējams neko darīt pret tā Kunga gribu. Bet ja nu tas reizi ir atzīts un Dieva likumu piepildīšana ir pārgājusi miesā un asinīs, tad tie vārdi par pastāvīgu atsacīšanos no savas gribas un padošanos tā Kunga gribai ir tikai tukšas frāzes; jo taisni to tas Kungs nevēlas! Bet ko Viņš vēlas, tas ir: — “Esi pats radītājs, tāpat kā Es pats esmu; jo tikai caur to tu, ak cilvēks, vari tapt man līdzīgs! Izmanto pamatīgi tev dotos spēkus, kuri atrodas tavā valdošā personīgā gribā, neatkarīgi no Manis, bet tev pazīstamo Dieva likumu virzienā; tad rādi Man savu radību, ka lai Man būtu īsts prieks pie tevis un Es tevi varētu nosaukt par uzticīgu kalpu, kurš ir bagātīgi pelnījis ar viņam uzticētiem podiem! Bet ja nu tu savas radošās gribas podu apraksi, tad Es tevi atraidīšu no Sevis!”, saka tas Kungs — “jo tad tu neesi spējīgs Man dot ne pat to mazāko pierādījumu no savas darbības!” — Vai tu, Kārli, to saproti?”

“Katrā ziņā, bet man liekas, ka atsacīšanās no savas gribas pierāda lielu pazemību.”

“Jā, lielu slinkumu un nezināšanu, kas uz to vien iziet, lai pat katru atbildību par visu no sevis nokratītu. Saki tad, kurš gan būs tam Kungam patīkamāks: vai tas, kurš pastāvīgi nāk ar šo frāzi: “Es neko nedaru, ja tas Kungs nesaka, dari šo vai dari to!” — jeb tas, kurš sparīgi ķeras pie darba, ja ir kas jādara, un nemaz nebaidās, kaut arī neapzinādamies dažreiz rīkotos pavisam nepareizi!? Pirmais ir vergs, bet otrs ir čakls strādnieks, kura varbūtīgās kļūdas viegli tiek izlabotas, kad viņš uz tām tiek darīts uzmanīgs. Tam pirmajam tas Kungs nepalīdz, jo tad jau Viņš to pabalstītu tikai viņa slinkumā un nesaprašanā, bet otrs caur piedzīvojumiem un pamācīšanu iet ātri uz priekšu. — Pie mums, patiesā dzīvības esamībā, ir tā un ne citādi.”

“Nu labi,” es atbildēju, “tad arī es rīkošos pēc šī pastāvošā likuma! Ja es tevi pareizi saprotu, tad man vajaga manu gribu vērst uz pastāvošiem likumiem, kurus tas Kungs visu labā ir devis, un viņus caur to kārtot pēc manas gribas virziena. Caur to vajaga tapt darītam un pabeigtam jaunam darbam, kurš nekad nevar būt vērst pret tā Kunga gribu. Jo Viņa likumi, kuru iespaidu mēs varam izlietot un mums ir jālieto, ir jau Viņa gribas robežās, kas mums ir jāmacās lietot, lai caur to paši taptu par radītājiem. Vai tas ir tā?”

“Tu lietas stāvokli esi pilnīgi sapratis, tā tad piemēro šos likumus! — Es tev attiecībā uz to gribu dot vienu piemēru:

“Uzlūko šo ļoti skaisto apgabalu! Kā jau teicu, tas līdzībā ņemot nav nekas cits kā tā Kunga parādīšanu skaistums, kas tev tiek parādīts. Katra doma pie mums parādās kaut kādā plastiskā tērpā, no kura ārienes mēs tad pazīstam, kāds gara bērns viņš pats par sevi ir; tamdēļ arī mēs uzreiz pazīstam katras mums tuvodamās dvēseles iekšējo stāvokli, kuras nolikušas savu, kā masku kalpodamo ķermeni, mums vairs neko nevar apslēpt. Šīs domas navsaistītas ne pie kāda cieta veida, bet viņas

izmaiņas, skatoties pēc domu devēja tālākās attīstības; tās arī nav nekas reāls, bet ēnveidīgas un tamdēļ izdzēšamas un iznīcināmas. Citādi tas ir ar Dieva domām, kurās pastāvīgi ir kāda realitāte, kas ir neiznīcināma, kustās un darbojas arī caur cilvēku un cilvēkā, iklīdz viņš tās ir atzinis un pieņēmis kā petiesības,, kuras plūst no mūžības avota. Tamdēļ arī šis apgabals, kurš pilnīgi piemērojams tavai atzīšanai, būs tev pilnīga realitāte, īsi sakot, tā ir tava paša sfēra, kuru tev radīja šī savādā dzimtenes sajūta, kas tevi, to ieraugot, pārņēma. Ka es taisni to pašu redzu, tātad es tavā sfērā varu ieiet, tas vienkārši atkarājas no mūsu vienādām atzīšanām. kuras vispārīgi pilnam saskaņojas, kaut arī sīkumos tās ir dažādas. Ja tas tā nebūtu un mūsu raksturos, kaut arī pie vienādiem centieniem, nebūtu nekādu dažādību, tad atevišķās sfēras būtu tik līdzīgas, kā viena ola otrai. Man nav vajadzīgs tagad par šīm dažādībām un to vajadzību paskaidrot; katrs domājošs cilvēks zin to pamata cēloņus.

PATS SAVĀ MĀJĀ

Tā tad tagad reiz labi uzmanies! Stādi sev dzīvi priekšā tādu māju, kādu tu vispirms vēlētos iegūt, paturi šo gleznu cieti visos tās sīkumos un piepildi sevi ar vēlēšanos, likt šai gleznai īstenībā izcelties! — Vai tu esi darījis?

Šo jautājumu es varēju apstiprināt ar — jā; jo pavisam dīvainā kārtā es stādīju sev dzīvi priekšā mazo mājiņu Oldenburgā, kurā es pavadīju savu pirmo jaunības laiku, un kuras glezna jau vēl tagad ir tavs īpašums. Es to redzēju ar visiem sīkumiem, kā arī tu to varēsi sev priekšā stādīt, jo tu to pazīsti un tur esi bijis. — Tīme nu sacīja tālāk:

“Tagad griežies savos sirds dziļumos pie tā Kunga, lūdz Viņu pēc spēka un svētības tavam darbam, un par visām lietām, lai stiprina tavu paša gribu!”

Arī to es darīju. Tad Tīme skubināja: “Tagad pamodini savu gribu tik stipri, cik vien tu vari, piepildi sevi ar stipru pašlūgību, kura spēj matērijai pavēlēt, un vēlies, lai tā aina, kura ir palikusi tavā dvēselē, parādās plastiski tiešamībā tanī vietā, kur tu to vēlies!”

Es sekoju šiem vārdiem. Stipris ierosinājums plūda caur mani un es sevi skaidri sajutu spēka apzināšanos, kāda dažreiz arī zemes virsū cilvēkā parādās; mani piepildīja tāda pašlūgība, kādu es līdz šim vēl nebiju sajutis; manī bija stipra pārliecība, ka mans uzsākums izdosies, — un redzi, pļavas vidū, kuru es pašlaik biju izvēlējis, visu papriekš parādījās kā miglas glezna caurspīdīgās kontūrās mājiņa, kādu es to biju domājis; jo vairāk es savu gribu piespiedu, jo arvien skaidrāka man tā palika, un tā beidzot bija pilnīgi masīva, gatava, kā to neviens pat vislabākais amatnieks nebūtu varējis labāki uzcelt.

Kad šis nams bija pilnīgi izveidojies, Tīme sacīja: “Tagad iesim iekšā un pārliecināsimies par šī nama realitāti!”

Mēs to darījām, un es tikai varu sacīt, ka viss tur sīkumos bija atrodams tā, kā es to biju atminējis no saviem agrākiem bērnības laikiem.

Mēs atkal devāmies laukā.

Tīme sacīja: “Tu, mīlais Kārli, tagad esi, kā mēdz sacīt, labi novietots,” un es tevi turpmāk varu atstāt tava paša atzīšanai un darbībai. To priekšrakstu, pēc kura tev jārikojas, tu zini jo labi, un arī to tu zini, kā tu sev dārgas jeb mazāk patīkamas dvēseles vari pievilkt. Tālāk tev ir arī labi zināms, ka tu vari tam Kungam tuvoties; tā tad tev nekas vairs netrūkst, kas noder tavai pašattīstībai, un es varu mierīgi doties uz savu darbības lauku un tevi atstāt vienu.”

“To pēdējo es ļoti nožēloju; jo es taču joprojām palikšu tavs skolēns, un man trūks dārgais padoms devējs. — Mēs taču atkal redzēsimies, Tīme?”

“Pats par sevi saprotams! Katrā laikā mēs varam redzēties; tev jau vajaga tikai gribēt! Griba šeit visur ir tas celtnis, un izved katru darbību, katru satikšanos, katru acis kritošu parādību, to tu tagad zini. Tā tad topi un paliec tā Kunga un visu lietu Radītāja garā, gribā stiprs, tad tev arī izdosies!”

“Bet tavs padoms man tomēr trūks!” es teicu.

“Ak nē; jo tev taču ir pavisam cits padoms devējs, pie kura tev vajaga griezties, kuru tu pazīsti, un kuram tu vēl isti neesi uzticējies, kaut gan tu viņu ļoti labi pazīsti. Iekams tu šo man ne visai patīkamo kautrību nepārvarēsi, iekams tu savā visu iekšējīgā būtībā viņam visā patiesībā nenodosies

un viņu ar karstu ilgošanos nepievilksi, viņš arī redzami tev neparādīsies. Taisni tamdēļ, ka tu viņa parādīšanas pazīsti, tev ir grūtāk kā citiem, kuriem tās palika nezināmas. Kam daudz dots, no tā arī daudz tiek prasīts. Labsirdīgām dvēselēm, kaut arī tās vēl atrastos nezināšanā, tas Kungs no žēlastības un iezēlošanās var drīzāk parādīties, nekā tādām, kuras Viņa būtību pazīst, bet tomēr vēl nenāk tik tālu, lai Viņu ar patiesu ilošanos pievilktu.

“Ar kādas dvēseles sajūtas zināšanu un izdarīšanu tā ir tāda savāda lieta. Mēdz būt tik daudz smalku starpību, kuras var novest pie traucējumiem, ka tu vēl pie tālākiem piedzīvojumiem nemaz nebeidz brīnīties. Tici man, arī šeit ir labs skaits tādu dvēseļu, kurām zemes virsū bija pilnīgi pazīstamas jaunākās parādīšanas, kuras no viņu piedrīgiem un līdzticīgiem tika apbrīnotas kā udrības avoti un viņas pašas bija pārliecinātas par savu pārākumu, bet nu viņām šeit vēl ir jāiziet grūtā pašaielieģšanās skola un viņas vēl ir tālu no tā, lai tikai to Kungu redzētu, nerunājot nemaz par dzīvi Viņa sadraudzībā, kā viņas droši vien domāja. Bet kamdēļ? Tamdēļ, ka viņas savos sirds dziļumos mīlēja to Kungu tikai sevis dēļ, bet nevis patiesīgā, pašaieliedzīgā mīlestībā. Viņas gribēja būt kā tā Kunga izredzētie un atzītie tautas un atsevišķu brāļu vadoņi, lai caur to tiktu no citiem visai apbrīnotas. Šīs dvēseles tāpat atalgoja caur savu kaislību pašas sevi un gribēja, lielākā vai mazākā mērā neapzinīgi, būt nevis Dieva valstības veicinātājas, bet gan vairāk savas egoistiskās godināšanas pārstāvji un pielūdzēji. Viņas ir Lucifera bērni, bet ne Dieva bērni; viņas ir ar aptraipītu sirdi, dzīvo iekš pašpievilšanās, uzpūtības, ir arī dievbijīgas un neapdomā, ka dievbijīgs, patiesīgi Dievam padevies prātsnemklē ne kādu arīgu atzīšanu, ka viņām tā ir pat ļoti nepatīkama, un ka tādai dvēselei uzticīga pienākumu izpildīšana stāv augstāk par katru pasaules un ticības biedru uzslavu. Tamdēļ domā pie tam, kā tu vari vienīgi tikai tam Kungam patikt, ne vairs caur šinī vēlēšanā nosacītiem darbiem. bet caur Viņa baušļu izpildīšanu, atteicoties jau no paša sākuma no katras pateicības un atzinības, par tām nemaz nedomādams!”

Time apkampa mani un es viņu; tad klusēdami mēs spiedām viens otram roku; viņš no manis atvadījās, apgriezās un drīzi vien nozuda. Bet es iegāju savā pašradītā mājiņā, manā jaunajā nometnē, lai tur iekārtotos.

Šinī mājiņā man patika ļoti labi. Visas manas bērības atmiņas atkal iznira manā priekšā, un es varu sacīt, ka es isā laikā vēl reiz pārdzīvoju visus jaunības gadus; jo kā jau tas bija paskaidrots no Tīmes, šeit visas domas stādās priekšā plastiski, apmēram kā sapnī, tikai būtiskāk, kas sapnī trūkst. Sapnis arī ir dvēseles notēlojums, kaut arī bez realitātes, t.i. bez taustāmas tiešamības; bet viņpasaulē domām ir radīšanas spēks, kau arī šis notēlojums atkal pāriet savos pirmelementos. Kurš nu bez kādas pārbaudīšanas nododas savām domām un dzīvo māņu tēlu pasaulē, kuru viņš tura par patiesību, tāds no tās grūti tiks ārā, it sevišķi, ja tāda dvēsele dzīvo joprojām bez ticības uz to Kungu.

Tā tad, kā sacīju, tādā veidā es vēl reiz pārdzīvoju visu savu jaunības laiku, bez kā būtu iestidzis tanī kļūdā, kas es šīs plastiskās atmiņas gleznas turētu par tagadējo patiesību. Tās man tikai kalpoja, lai es savu attīstību, kā arī savas kļūdas atzītu un šinī ziņā tas man noderēja tikai manas dvēseles šķīstīšanai.

Tagad tas gluži pareizi, ka tad, kad šis laiks ir pagājis, bezdarbīgo dvēseli vajag beidzot satvert nevaldāmai garlaicībai, bet es pie tam neļāvu nonākt. Es arī nemaz nemēģināju savu tālāko dzīvi plastiski pārdzīvot; vēlākā laika kļūdas es jau pilnīgi biju atzinis pie Tīmes, un tamdēļ man tās nevajadzēja vēl reiz dzirdēt, bet es visā nopietnībā domāju pie tam, kā lai es tagad iedalītu savu tālāko darbu.

Es biju viens, pilnīgi viens. Tālab manas domas it dabīgi uz tām personām un radiniekiem, kuri jau pirms manis uz zemes bija miruši un kuru liktenis, pats par sevi saprotams, mani ļoti interesēja. Ka es še par visām lietām pas savu sievu, tavu māti, domāju, tas viegli saprotams; bet kur lai es viņu atrastu? — Tā kā man pašam tagad bija sava māja, tad man arī tas likās būt nepieciešama lieta par visām lietām iepazīties ar savu apkārtni, to pārmeklēt, lai teču es pats reiz savu sfēru izpētītu.

Par šo lietu es arī vēl nebiju gluži skaidrībā. Šai apkaimei vajadzēja būt manai sfērai, un tai pašā laikā, kaut gan tikai attiecīgā līdzībā, bet arī patiesībā, tai vajadzēja līdzināties man pazīstamo parādīšanu skaistumiem, tāpat savā ziņā to izcelšanās attiecināma atkal tikai uz šīm parādīšanām. Cik savādi gan tas notiek, ka jau tas, kas iepriekš dots, no manis labi atzīts, tomēr ne mans īpašums, bet tagad varēja tapt par manas sfēras pamatu, pie kura iekārtošanas es nemaz neapzinos, ka līdz šim būtu kaut ko darijis!?

Es sev teicu: “Še nepalīdz nekāda prātošana; es pieņemšu, kā tas ir, visu doto ar pateicību un vēlamo paskaidrojumu atstāšu nākotnei un gaidīšu kamēr tas Kungs vai nu pats, jeb caur citiem man šai lietā to atklās. Bet tagad tikai čakli pie darba, dodoties ceļā izpētīšanas nolūkā!”

Tā tad es izgāju no savas mājas, un sāku pārstaigāt apkārtni. — Ļoti drīzi es atdūros uz sevišķu atradumu. Es gribēju uzkāpt tanīs augstumos, kas šo ieleju ierobežoja — jo ar Tīmi es taču no viena tāda biju nokāpis, bet es nevarēju aizniegt tā pakāji. Man arvien tā izlikās, itkā es maldītos zināmā attālumā, jeb tie augstumi manā priekšā atkāptos. Es varēju ceļot un ceļot, bet uz kalniem un augstumiem es nevarēju nokļūt.

Es domāju: “Šai lietai ir kāds āķis! Tas laikam nav tā Kunga prāts, ka es šos augstumus sasniezdu! Jo es tagad esmu gājis un atkal gājis, bet es nenāku pie mērķa.”

Kad es apskatījos pēc savas mājas, tas es sev par izbrīnēšanos pamanīju, ka tā atradās pavisam tuvu aiz manis, tikā būtu man sekojusi jeb itkā neskatoties uz manu stundām ilgo ceļošanu es būtu nogājis ja daudz varbūt divsimt soļus. Tas man lika ko pārdomāt. Šis aizdomīgais āķis bija noteikti palielinājies. Bet ko darīt? — Es domāju pie Tīmes, un domāju viņu pievilkt, kā viņš man to bija aizrādījis; tad es atmetu šīs domas un sev sacīju: “Tā jau ir tā kļūda uz zemes, vienmēr balstīties uz citiem, bet šeit tā ir vēl lielāka kļūda, ja nepaļaujas pats uz sevi un uz tā Kunga palīdzību!” — Te piepeši man palika skaidrs, ka es taču, kamēr Tīme bija aizgājis vēl nemaz neko daudz nebiju domās kavējie pie tā Kunga, un tas man gulās jo smagi uz sirds.

Es tagad jo skaidri nomanīju, ka tā pirmkārt bija tā kļūda, ka es šo ceļojumu gribēju izvest bez stipras paļaušanās uz to Kungu, bet ka viņu vispirms būtu lūdzis pēc stiprināšanas — un tad otrkārt: — kas gan man par vajadzību vienmēr doties uz priekšu, kad man manā gribā taču pavisam cits spēks stāvēja gatavībā, ja es to tikai pareizi lietoju?”

Tīme taču man jo gaiši bija paskaidrojis, ka lai pats savu gribu lieto tā Kunga likumu atzītās robežās, un te nu es skrēju un atkal skrēju, piepūlēju gan savu gribu, lai uzkāptu augstumos, bet to neizlietoju, lai šos augstumus pievilktu, jeb, labāki sakot, lai pats sevi uz turieni pārceļtu! — Es sev sacīju: “Tagad nu atkal ej tik atpakaļ uz savu māju un par visām lietām nodziļinies mīlestībā uz to Kungu! Ka tu to būsi darijis, gan tad tavs nodoms citādāk izdosies!”

Nu, es jau no manas mājiņas tālu nebiju, es gāju atpakaļ, apskatījos tur vēl reiz jo siki visu un vēl reiz stiprināju savu gribu, lai šīs dzīves vietu paturētu. Es jutu, ka šie četri stabi, kā mēdz teikt, patiesi ir mans īpašums.

Durvīs stāvēdams es tagad aplūkoju šo jauko apgabalu, un piepeši manā dvēselē iesāvēs kā zibens, ka šie jaukie kalni, ielejas, skati, jā — šie skaistumi attēlo man pazīstamo parādīšanu skaistumus, bet ka tie vel tālu nav tapuši par manu patieso garīgo īpašumu, un ka es agrāki neaizsniegšu ne to visumazāko pakalnu, iekams tās īpašības, kuras attēlo šis pakalns, nebūs pārgājušas arī man miesā un asinīs, tātd kamēr nebūs palikušas par manu īpašumu. Neviļus mani pārņēma lielas bailes. Kāds milzu darbs bija vajadzīgs, lai tagad šinī ceļā visu pārspētu, kam vēl manī kā kļūdainam vajadzēja slēpties, (un es jau biju iedomājies, ka es visas kļūdas esmu pārspējis), līdz kamēr visi šie kalni un kas uz tiem auga, būs savā ziņā tapuši par manu īpašumu, tāpēc ka es caur šo brīnišķīgo apgabalu attēlotās patiesības pilnīgi sevi uzņemu! Tur jau tad man mūžības būtu vajadzīgas, lai es pie mērķa nokļūtu!

Pie šīs atzišanas es biju pavisam satriekts. Bet drīzi gaiši un skaidri izšāvēs caur mani kāds cits domu zibens. Ko gan sacīja tas Kungs? Kurš būtu tas augstākais bauslis? “Mīlē Dievu pāri visām lietām un savu tuvāku kā sevi pašu; šinī bausli karājas Mozus un visi pravieši!” Un tad: “Kas uz Mani tic un Manā vārdā lūdz to Tēvu, tam Viņš visu dos!” — Nu paskaties reiz Jaunā Derībā, kas par šiem vārdiem ir sacīts, kurus es īsi esmu pieminējis!

Mat. 7:7 — Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts.

Mat. 21:22 — Un visu, ko jūs savā lūgšanā lūgsiet ticēdami, to jūs dabūsiet.

Marka 11:24 — Tāpēc Es jums saku: visu, ko jūs lūgdami lūdziet, ticat, ka jūs dabūsiet, tad tas jums notiks.

Jāņa 16:23–24 — Patiesi, patiesi Es jums saku: ko vien jūs tam Tēvam lūgsiet Manā vārdā, to viņš jums dos. Līdz šim jūs neesat neko lūguši Manā vārdā, lūdziet, tad jūs ņemsiet, lai jūsu lūgšaa ir pilnīga.

Tu esi taisni pareizi tos vārdus atradis. Kā tu tagad, tā arī es tos atradu starp nedaudzām grāmatām manā mājā, un tur es arī zināju, kas man bija jādara.

Tam tiek viss dots, kas ticīgi uzticas; un ja es mūžības gribētu izlietot, lai ikkatrā kalnā atsevišķi uzkāptu, vai tad es varētu kaut ko citu sasniegt, kā šī augstākā baušļa sasniegšanu? Nē, — nekad!

Tā tad kamdēļ to pa tādiem ceļiem, ar pūlēm, bailēs un sviedros raudzīt sasniegt, kas pēc apsoļšanas katram, kam ir ticīga sirds, tiek dots?

TĀ KUNGA VAIGA PRIEKŠĀ

Pēc tam, kad šī atzišana manī bija atspīdējusi, es arī tūliņ pēc tās rikojos. Es paliku savā mājā; vērsu pastāvīgi savas domas ar visu gribas spēku un dziļu ilgošanos uz mūsu Kungu un Meistaru Jēzu un gaidīju, kas notiks.

Ilgu laiku nekustējās nekas. Es biju priecīgs gaidīšanas stāvoklī, bez ka kaut ko sevišķi sagaidītu un vērsu savas domas vienīgi uz to Kungu.

Tad pavisam negaidot notika kaut kas savāds. — Mana brīnišķā apkaime palika līdz šim arvien tā pati; ne kāda sevišķa dienas un nakts iedalījuma tai nebija, un nevarēja jau arī nemaz būt, tāpēc, ka astronomiskie, kā arī zemes fizikālie likumi šeit vairs nekrīt svarā. Es taču vairs neatrados uz griezdamās zemes lodes, kura caur savu griešanos izsauc dienu un nakti! Arī nekādu sauli es neredzēju pie debesīm spīdam. Gaišs gan bija pastāvīgi, itkā tas ir īsi priekš saules lekšanas, bet saule pie debesīm nebija redzama. Arī to es atradu dabīgi, bet pat to “kādēļ” nebiju līdz šim vēl dziļāk pārdomājis, līdz kamēr nupat minētais savādais apstākļi iestājās. Kāds gan tas bija?

Pilnīgi negaidīti es redzēju starp divi kalniem, kuri kuri ieslēdza kadu ieleju, kura jo tālu aizstiepās un no mana stāvokļa izskatījās ļoti skaista, — ka pavisam lēni pacēlās saules virsējā mala, spīdēdama, starodama un sildīdama, kā pie jums pusdienas saule jūlija mēnesī. Es brīnījos, nemaz nevarēju panest to spožumu un gribēju sagaidīt, kad viņa pacelsies augstāki; bet tas nenotika. Viņa nepacēlās ne par milimetru augstāki, bet ārējā mala palika pāri apvārsnim tikap daudz redzama, kā līdz šim.

Kā tas nācās? Kas tā bija par sauli, kura man rādījās, bet kuras spožums nebija mazāks par dabīgo sauli?

Kad es tā stāvēju šīs saules malas aplūkošanā gluži nogrimis, tad piepeši es redzēju, kā no liela tāluma izceļamies kādu tēlu, kas man ātri tuvojās. Es viņu nevarēju pazīt, jo saules stari mani apžilbināja, tā ka es saskatīju no tā tēla tikai viņa ārējās līnijas. Manas acis kavējās kā saistītas pie šī tuvodamās tēla, un piepeši es zināju, tas ir tas Kungs, kas tev tur tuvojas!

Mani satvēra kā magnētiska vara, visi mani dvēseles spēki vilka mani preti Viņam, un es jo spārīgi steidzos tam Kungam preti, kurš man tagad bija pienācis tik tuvu, ka es Viņa vaigu varēju pazīt. Viņš man izstiepa preti rokas, un es lielā steigā devos pie Viņa, satvēru rokas, kuras man tapa preti sniegtas, un nometos pie tā Kunga kājām, Viņu pielūgdams. Es to nevaru aprakstīt, ko es sajutu; tikai tas, kurš to Kungu patiesi milē to var aptvert un sajust.

Tas Kungs mani pacēla un lūkojās man acīs. — Ak, kas par acīm, tik caurspiedoši skaidras, un tomēr tik bezgalīgi mīlestības pilnas! Tā nevar neviena cilvēka acs skatīties! Neviena cilvēka acs nevar skatīties tik dziļi sirdī; tikai Viņa acij ir šī bezgalīgā vara, šī izstarojošā mīlestība un augstības pilnā vara!

Es nevarēju nevienu vārdu izrunāt, bet man bija vienmēr jāraugās šinīs acīs, un ar šo skatīšanos man nāca atmiņā tāli pagājuši laiki, man palika skaidrs, kas es kādreiz esmu bijis, un kāda priekšdzīve man jau ir bijusi.

Ar bezgalīgi laipnu skaņu tas Kungs uz mani sacīja: “Vai tu nu pats neesi piedzīvojis, cik grūti ir zemes Manā kalpošanā dzīvot un palikt? Vai tagad tev ir saprotams, ka arī tiem gariem, kuri Man kalpo un arvien ir gatavi izpildīt Manus vārdus — kamēr viņi nenes smago zemes nastu —, ir bezgalīgi grūti uz Manas citreizējās darbības un ciešanas vietas izlauzties cauri?”

“Redzi, tu reiz domāji, lai Es tevi izsūtu izcīnīt ne vien bērna tiesības caur staigāšanu Manās pēdās, bet tu gribēji tad arī nolikt uz zemes liecību par Mani un Manu būtību! Bet vai tev tas ir laimējies? Vai gan smagā matērija tevi tā nesagūstīja, ka tev tas tā neizdevās, kā tu to cerēji, izlauzties

cauri matērijai un aizsniegt to mērķi, kuru tu biji spraudis. Tagad skaties atpakaļ visos laikos, kurus tu esi pārdzīvojis, atzīsti to savas dzīves gaitu, kura tevi ir izveidojusi par to, kas tu esi tapis, un esi laimīgs atminēdamies to mazumu, ko tu cīnīdamies esi sasniedzis. Es tev netaisu nekādus pāretumus, ka tu ar saviem plāniem tik maz esi panācis, jo caur Manu spēku tu vēl daudz vari panākt; bet dod piemēru visiem tiem, kuri domā priekš Manis daudz ko un viegli izdarīt, un beidzot tomēr to nepanāk, ko viņi bez miesas smaguma cerēja un droši vien ticēja piepildīt.

“Es tevi vairs neatstāšu, jo tava mīlestība un patiesība uz Mani ir to panākusi, ka tu Mana Gara mājvietu vari skatīt garīgās saules malā; tas atkarāsies no tevis, ka viņa pacelsies augstāk un ar saviem stariem tad tevi pilnīgi pārņems. Šīs ārējās malas uzlūkošana tevi jau paceļ pāri daudzām grūtībām, un pie viņas noslīdēšanas vai pacelšanās tu atzīsi, vai tu ej uz priekšu vai atpakaļ. Bet piesauc Mani bēdās, tad es tevi izglābšu, un apvelc Mani savā mīlestībā, tad tu katrā laikā Mani redzēsi un ar Mani runāsi, kā tu Mani tagad redzi un kā Es uz tevi tagad runāju!”

Tas Kungs mani atkal vilka pie savas krūts, caur mani plūda bezgalīgi salda paglābšanas un mīlestības sajūta, — un tad Viņš mani jo maigi atvilka no sevis un — bija nozudis.

Bet saules malu es redzēju joprojām spīdam, starojam un sildam.

PAR ĪSTENO DIEVA LŪGŠANU

Es atkal biju viens un pārdomāju notikušo, un tad man tapa sekošais skaidri saprotams, stāvēja gaiši un taustāmi manas dvēseles priekšā:

Man par visām lietām tapa saprotams tas, ka man nav jāsagaida visa svētība ne caur tā saukto nodziļināšanos, ne caur ārkārtīgu domāšanu pie tā Kunga, ne caur garām sameklētām lūpu lūgšanām, dzenoties pēc vādiem un skaistas runāšanas, bet tikai vienīgi caur stingru izturību, caur priecīgu, čaklu strādāšanu. Strādāt tā Kunga darbā ir jau lūgšana, — tikai runāt, lai citu priekšā spīdētu, ir pilnīgi nevajadzīga laika un spēka izšķērdēšana. Augstākie gari neguļ pišļos uz savu vaigu pie tā Kunga kājām, Viņu pielūgdami, — tā būtu elku pielūgšana. Tas Kungs grib priecīgus, Viņam uzticēdamos strādniekus, kuri cilbēci un paši sevi ved tuvāki pilnībai, bet ne kādus svētuļodamus, litānijas dziedādamus, garās lūgšanās izplūdzamus sliņķus, kuri tic, ka tie caur savu nepareizo rīkošanos kalpo tam Kungam, Viņam ir patīkami un cerē debesīs sakrāt sev mantu. Visi šie ir slinki kalpi, kuri viņiem uzticēto podu aprok, kurpretim tiem vajadzētu ar to augļot. Aiz šī imesla arī klosteri, lūgšanas sabiedrības un visādi pulciņi, kuri caur kūtru nogaidīšanu domā, ka lai tas Kungs viņiem dotu, ko tie kāro —, ir maldu ceļi, kuri neved pie tā Kunga, bet ved no Viņa projām.

Zināms tas ir vajadzīgs, ka dvēsele top pacilāta un tai apzināšanā, ka kalpo tam Kungam, sajūt ne tikai jūsmību, bet karstu mīlestību; bet taisni šī sajūtu tiek izcīnīta tikai caur stipru pienākuma izpildīšanas gribu un caur iekšējo prieku pie attiecīga darba, bet nevis caur prātuļošanu un nogaidīšanu uz tā Kunga žēlastību.

Tas laiks ir pagājis, kur tika nogaidīts uz sēklas sadīgšanu un kur labības ziedēšana prasīja vienīgi uzmanību, uzticīgu kalpošanu un pasargāšanu no meža kustoņiem; tagad mēs stāvam pļaujas sākumā, kur mums vajaga labību pļaut, sakrāt un savest šķūņos un tad, tikai tad viņa tiks kulta, pelavas no kviešiem atšķirtas, un no labiem miltiem tiks cepta garšīga maize. Kas šo gleznu saprot, tas zinās, kāda stunda mums tagad sit, un kā pasaule nākamībā izveidosies.

Tas viss man tagad bija saprotams, un man gaiši stāvēja priekš acīm, kas man bija jādara.

Jā, tas bija kādreiz kāds laiks, kurā es jau pārdzīvoju kādu iepriekšējo dzīvi. Tas nebija uz zemes, bet uz kādas planētas, kuras iedzīvotāji vēl nav tik tālu savā gribas brīvībā, kā zemes iedzīvotāji, bet kuri to Kungu atzīst un mīlē vairāk, nekā uz zemes izredzētie bērni. Būdami šinī mīlestībā, viņi zin, ka tas Kungs tikai tos ap Sevi var sapulcināt, kuri staigā Viņa pēdās un kuri caur savu apziņīgo gribu paliek pastāvīgi pat grūtākās gribas brīvības pārdaudīšanās.

Kas sevī sajūt mīlestību, tas tic, ka šīs mīlestības kalpošanā varēs pārspēt visu, un tā arī man likās, ka nav grūti būt par Kunga pakalstaigātāju. “Jo kas var tam trūkt, kurš ļaujas vadīties vienīgi no šīs mīlestības?” — tā es domāju un taču nenojautu, cik bezgakīgi grūts ir šīs gribas brīvības pārbaudījums; jo tad vajag visu no jauna izcīnīt, tikai pašam no sevis radīt un strādāt, jā, pat tā pirmāk tik dedzīgā mīlestība uz to Kungu ir no jauna jāmodina un jākopj. Pat ir eņģeļu gari, kuri uz zemes

šo pārbaudījumu neizturēja — kaut arī viņi pavisam bojā negāja, — bet kuri, sagūstīti no matērijas, nebija spējīgi izpildīt savu uzņemto pienākumu, tamdēļ, ka viņi iedomāto pasaules prieku važas, kuras tiem iepriekš bija svešas, kā šķietamu saldumu bija baudījuši un pie tā daudz patikšanas atraduši. Citi atkal pilnīgi pārprata savu uzdevumu, noskatījās ar riebumu pasaules priekos, atšķīrās no tiem ar mokām un ticēja, ka bēgšana no visa tā esot uzvarēšana, un taisni caur to nerasniedza savu mērķi. Tad ir atkal tādas dvēseles, par kurām Gēte saka:

*“Ak manās krūtīs divas dvēseles mīt,
Tā viena grib no otras projām iet;
Un tad ar visu būtību, jo cieši pieķerties
Pie pasaules, un viņas zemai mīlai nodoties;
Bet otrā spēji paceļas no tuksnesīgiem tvaikiem
Uz augsto senču skaistiem laukiem.”*

Te nu krīt svarā, kura dvēsele paturēs virsroku. Skatoties, kā cilvēka liktens veidosies, vai nu viņš pacelsies uz augsto senču skaistiem laukiem, jeb — ies bojā.

Es visu to daru zināmu, lai katris sevi pārbauda, vai viņš nav uz nepareiza ceļa, jeb viņam ir tā cerība, veikt uzņemto uzdevumu, kas viņa izturēšanos kā maza gaismiņa apgaismo, kurā kā kāda skaista uzdevuma nojauta viņā dus. Ja šī nojauta bieži vien ir manāma, bet īstais uzdevums tiek pārprasts. Attiecībā uz īsto mērķi, cilvēku jo bieži satver pašpievilšanās. Viņš tic, ka viņam ir pareiza ideja un skaidra nojauta par viņā ielikto uzdevumu, samaina tad savu paša vēlēšanos, kura izveidojas par gribēšanu, ar pirmatnējo noteikto pienākumu, dzenas tad pakaļ māņu tēliem un novirzās no savas zemes gaitas, kas ir viss cits, bet tikai ne pakaļ staigāšana Kristum.

Redziet, tā arī mana zemes dzīve ir šo vārdu patiesībai par skaidru piemēru.

Par ko man vajadzēja būt virs zemes? Līdz ar savu izglītību un tiekšanos pēc pilnības man vajadzēja būt skolotājam tā Kunga uzdevumā; es biju lūdzis, lai es zemes virsū varētu nolikt liecību par tā Kunga mācību, pamudināt uz viņu mīlestību un satvert visus līdzcilvēkus viņu sirds dziļumos, ka tie atzītu visas pasaules Kungu un Meistaru. To es gribēju un par tādu man vajadzēja būt.

Kaut gan biju dzimis neievērojamos apstākļos, tomēr pasaule man drīz vien stāvēja atvērta. Ne bez iemesla es tiku vadīts uz Krieviju un tur mācījos pazīt cilvēku zemo, pasaulīgi jautro uzskatu. Es cerēju caur savu mākslu iespaidot cilvēku sirdis, un daudz lietās tas man arī izdevies; bet manā mākslā man lielāku prieku darīja tehnisko grūtību pārvarēšana, kuru pārspēšana vienmēr izsauca daudz apbrīnošanas, nekā caur spēlēšanu, kurā parādās dvēsele, lai iespaidotu sirdis. Pēterpili caur iepazīšanos ar Svedenborgu un citām grāmatām es atradu īsto virzienu. It sevišķi caur draudzību ar man darba biedru Tīmi es tiku darīts uzmanīgs uz daudz lietām, ko es bez viņa nebūtu panācis; bet tomēr mana paša gribēšana ņēma pārsvaru pār ausgtāko pienākumu.

Jau kā zēnam man bija tiekšanās caur sevišķām spējām modināt uzmanību, kas bez šaubām bija manī dusošā, bet vēl pie apziņas nenākušā augstākā pienākuma sekas; bet šī tieksme ņēma nepareizu virzienu. Man bija sevišķa patika uz māžošanos un maģiju. Bet nu, kā to rāda arī tavi piedzīvojumi, pretpos pastāvīgi nopūlas sajaukt paša gribēšanu ar augstāko pienākumu un novērst no pareizā ceļa. Tā arī es Pēterpili atradu sevišķu izdevību nodoties savai kaislībai.

Daudzo burvības aparātu pirkšana un draudzība ar krāpniekiem mani tikai pabalstīja manas tieksmes nostiprināšanā, un nojauta par cilvēku iespaidošanu tika novadīta nepareizā virzienā.

Es nojautu, ka man vajadzīgs krāt! Bet ko? — Katrā ziņā taču tikai labsirdīgus cilvēkus, kuri man būtu jāpamāca; — bet es sakrāju Fausta grāmatas, paliku gan par autoritāti Fausta literatūrā, sarakstīju daudzumu rakstu un grāmatu par šo tematu un tamlīdzīgu, — bet es sakrāju tikai Fausta literatūru, bet ne cilvēku dvēseles.

Vai nu jums ir skaidri saprotams tas sakars starp pienākumu un tā nepareizo izvešanu? Pārmeklējiet sevi, vai jūs neesat līdzīgi rikojušies, un vai vēl joprojām nadarat tāpat; atgriezieties, kamēr vēl ir laiks; pārmeklējiet rūpīgi, vai jūsu nopietnais pienākums ir arī saskaņā ar jūsu dienīškā darba gribēšanu un nebaidieties atsācīties no nepareiziem ceļiem, vajadzības gadījumā atgriezieties un no jauna iesākt; jo tā Kunga spēks jums stāvēs arvien klātu un palīdzēs atzītās kļūdas izlabot un jūsu gribēšanu vadīt pienākuma sliedēs.

MĪLESTĪBAS KALPOŠANĀ

Pēc tam, kad man viss bija pilnīgi skaidris palicis, ka arī man par visām lietām ir vajadzīgs, darbs, strādāšana, es arī ķeros pie tam klāt, lai to izvestu. Par visām lietām es gribēju uzmeklēt savus draugus, gribēju redzēt savu sievu un savu brāli, īsi sakot visus, kurus es laicīgā dzīvē pazinu, un kuriem varbūt noderētu mana palīdzība. Tā kā es zināju, ka tagadējā stāvoklī viss galvenā kārtā atkarājas no gribas, tad es koncentrēju savu gribu it sevišķi uz to, dabūt redzēt visupriekš savu sievu, tavu māti.

Es piesaucu to Kungu un izlietoju visu gribas spēku. Tad es sajutu, ka tiku pacelts un projām vests. Es atstāju savu ieleju un tiku pārcelts pavisam citā apgabalā, kurš man ne visai patika. Tur nebija tik gaiši, kā manā skaistajā ielejā, bet vairāk krēslains, itkā pēc saules rietā. Es ļāvu sevi nest no savas iekš tā Kunga stipri pamatotās gribas un nonācu pie kāda nama, kurš bija līdzīgs saimnieku namiem, kādus tu esi redzējis ziemeļos. Arī apkārtnē līdzinājās šai ziemeļu ainavai. Es neviena tur neredzēju, nedz cilvēka, nedz kādas dzīvas būtnes, un kā no iekšējas dziņas spiests, es iegāju namā. Kāds šaurs un īss koridors noveda mani pie kādām durvīm. Es atvēru durvis. Manā priekšā bija redama kāda maza, neievērojama istabiņa, kurā uz kādas atdusas vietas sēdēja viens stāvs un stīvi lūkojās uz priekšu. Mani pārņēma neaptveramas sāpes, ko es viņā pazinu savu sievu, tavu māti, kura tikpat vienaldzīgi lūkojās apkārtnē, kā tu viņu redzēji viņas beidzamajā dzīvības laikā. Tu jau zini, ka viņai vienmēr trūka gribas spēka, ka grūti bija viņu piedabūt pie kāda nopietna slēdziena, ka viņa mazāk patstāvīga, bet vairāk sajūsmināta bez pārbaudīšanas padevās citu iespaidam. Viņa bija nokļuvusi aptumšotā dvēseles spēku stāvoklī, un no šīs aptumšošanās viņa nebija varējusi tikt laukā, neskatoties uz viņas, taču tik labo un tīro sirdi.

Es aptvēru ar vienu skatu, kas še darāms. Šai dvēselei nepieciešami bija vajadzīgs vadonis, kurš lai viņu uzmodinātu uz nopietnu gribēšanu, kurš lai viņai rādītu, ko tas Kungs no katra cilvēka prasa, ka lai dvēsele nenonāk uz maldu ceļiem.

Es viņu uzrunāju. Viņa mani nepazina, bet jautāja, kas es esot un ko gribot.

Es atbildēju: “Es esmu nācis, lai tevi no šī nama, ja tu man uzticies, pārvestu labākā apkārtnē!” un satvēru viņas roku.

Viņa mani uzlūkoja ar kautrīgu, drūmu, viņas beidzamo dienu skatu un sacīja: “Uz kuriem lai es eju? Es jau šeit esmu tik ilgi, un nezinu nekāda cita ceļa. Man taču šeit ir jāpaliek, pie šiem labiem cilvēkiem, kuri mani ir uzņēmuši.”

“Kas ir šie labie cilvēki?”

“Es to nezinu; viņi nāk un iet, dod man ēdienu un dzērienu, bet citādi viņi atstāj mani šeit mierā!”

“Vai tad tu nekad neesi to Kungu lūgusi, lai Viņš tevi izglābtu un aizvestu no šīs vientulības?”

“Tas Kungs, — ja — tas Kungs, — par to es taču dzirdēju jau agrāki. Tu mans Dievs! — Jā, to jau es esmu lūgusi, bet tas neko nelīdz. Es jau tik ilgi gaidu!”

Kā šie vārdi mani iespaidoja, to tu vari viegli iedomāties. Tā klājas dvēselēm, kuras savā gribēšanā nesaņem, kurām nav spēka mīlestībā būt stiprām, neskatoties uz to, kaut arī viņu nodomi būtu tie labākie. Jā, gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja. Kas jādara, to zina visi, bet gribēšanas trūkst. “Kam ir, tam taps dots, bet kam nav, tam taps atņemts arī tas mazums, kas tam ir!” Kurš pēc šī dzīves un gara likuma rīkojas, tas ir nodrošināts šeit un viņpasaulē; tas lai būtu sacīts visiem, kāda gara virzienam viņi arī nepiederētu.

Tava māte pazina to Kungu virs zemes ļoti labi: ticībā un zināšanā par Viņa laipnību viņai bija manta, bet kura tai atkal bija atņemta, tamdēļ, ka viņai trūka patiesi darbīgas mīlestības un stipras gribēšanas. Tātad viņai atkal vajadzēja tam tikt atdotam, ko viņa bija pazaudējusi.

Tas ārkārtīgais še ir tas, ka viņa to bija pazaudējusi bez savas vainas! Viņa neko nebija darījusi, ko varētu uzlūkot, kā viņas vainu, un tomēr viņai vajadzēja izjust likuma stingrību, līdz kamēr es caur tā Kunga žēlastību un caur manu izcīnītu gribēšanu atradu ceļu pie viņas. Tā es viņai varēju palīdzēt, viņai dot no tā, kas man bija. Un uzklausat visi, jūs mīļie, kas ir tā Kunga mūžīgais likums: “Izcīnat jo daudz ar stirpu spēku, ar nopietnu gribu, lai jūs citiem, kam trūkst, varat daudz dot! Neaizmirstat labu darīt un dalīties ar to, ko jūs zināt, jo tādiem pieder debesu valstība!” Saprotat šos vārdus pareizi gaišā apskaidrotās apgaismošanas nozīmē!

Tu vari tagad viegli iedomāties, ko es tagad darīju. Es pamodināju tavā mātē apziņu par tā Kunga esamību un darbību; pamācīju viņu, cik ļoti tas Kungs savus radījumus mīl; paskaidroju viņai, ka viņa jau sen atrodas viņpasaulē — jo viņai trūka arī šīs atziņas, — un kad es soli pa solim viņas garu pamodināju, un varēju stiprināt un uzmodināt viņas gribēšanu, no viņas arī atkāpās nedabiskais sastingums, un beidzot — viņa mani pazina.

Redzat, par to mums abiem tagad bija liels prieks. Tiekme un mīlestība, kura mūs tagad savtvēra, cik bezgalīgi pārāka tā taču ir par to, ko zemes virsū sauc par mīlestību! Kā pavisam citādi tur saprotas dvēseles, kad viņas atzīst, ka kopā saderas; kādu svētlaimību viņas abas izbauda kopējā censībā pēc pilnības!

Es jau esmu aizsteidzies par tālu, bet gribu sīkāki pastāstīt.

Īsākā laikā, nekā es to iesākumā biju cerējis, es varēju palīdzēt šai apmulsinātai dvēselei; un pats par sevi saprotams, ar viņas apziņas pamošanos par tagadējā stāvokļa nepietiekamību, viņa pamodās vēlēšanās aiziet no šīs nepatīkamās apkārtnes. Bet taču negāja tik ātri. Es jau biju iespiedies citā sfērā! To es sajutu, bet kam viņa piederēja? Vai šeit vēl bija citas dvēseles, kurām es biju vajadzīgs? — Mana sieva bija runājusi par labiem cilvēkiem, kuri viņai bija tuvojušies, un kuriem viņai jābūt pateicīgai; nekādā ziņā es viņu negribēju un nedrīkstēju bez pateicības un bez zināšanas aizvest no tādām aprindām, kurām viņa līdz šim bija piederējusi. Tātad mans pienākums bija šīs aprindas, šo sfēru izpētīt, kur viņa līdz šim bija dzīvojusī.

Te man notika jauns, brīnišķīgs pārsteigums. Es saistījos ar to Kungu jo sirsnīgā lūgšanā pēc skaidrības, un tad es tiku izvests nama priekšā.

Spīdošā gaišumā manā priekšā stāvēja kāds stāvs, kurš man uzsmaidīja, bet kuru es nepazinu. Viņš mani uzrunāja un sacīja: “Tu mani nepazīsti, un tomēr es tev esmu labi pazīstama. Es tev rādos tagad tādā veidā, caur kuru tu mani vari pazīt; jo redzi, es pašlaik esmu tuvu saistīta ar to garu, kurš pie manis pieder, dzīvoju debesīgā laulībā ar to vīriešu kārtas principu, kuru man piešķīris Dievs un tamdēļ varu rādīties tiklab kā vīrs un arī kā sieva. — Pazīsti mani pilnīgi!”

Acumirkli es pazinu runātāju; tā bija kāda sieva, kura manā priekšā stāvēja, un uz mata līdzinājās tai gleznai, — tikai nesalīdzināmi augstāki paceltā šķīstībā un skaistumā, — kuru tu godā turi, tas ir, tavai agri mirušai mātes māsai, kuru vīrs zemes nepazīni ne tu, ne es. Tā bija Jūlija, tavs sargeņģelis, kura darbību un vadīšanu tu tik bieži esi sajutis.

Viņa man tagad paskaidroja, ka šīs aprindas, kur es atradis savu sievu, piederot pie visuzemākām viņas sfērā, kurā viņa darbojas un uzņem dvēseles, kurām jāpalīdz pacelties augstāki; viņa arī stāstīja, ka gaidījusi uz mani un šo vienaldzīgo dvēseli atstājusi līdz šim viņas mierā tamdēļ, ka esot bijis nolemts, man šo darbu pie viņas veikt un viņu mantot priekš debesīm. Viņa ļoti priecājās, ka man bija izdevies atrast viņas cireizējo laicīgo māsu, un ka viņa to tagad man varēja nodot tālākai vadīšanai.

Es no sirds pateicos. Tas ir par sevi saprotams, ka pēc šī paskaidrojuma es jautāju pēc Emīlijas, tas ir, manas sievas vecākiem, kur viņi būtu, kā arī visi citi radnieki, kuri taču laikam piederēja pie viņas aprindām. Viņa man sacīja: “Nāc un raugi pats; bet iepriekš uzklaudies, kas man tev vēl jāpaskaidro!”

“Tev jāmacās zināt arī par atsevišķo dvēseļu savstarpējām attiecībām, kuras zemes virsū dzīvoja kā radnieki, ka lai tu arī šinī ziņā mācītos pareizi rīkoties un nedarītu nekādas kļūdas.”

DVĒSEĻU RADNIECĪBA

“Jau zemes virsū cilvēks vispārīgi pieņem, kā radniekus — pat tad, kad viņi nav asins radnieki, bet ir tikai ieprecēti, — saista kāda noteikta, vairāk vai mazāk skaidri sajūtama draudzības saite, kura parādās kā savstarpēja piederības sajūta. Kad šī sajūta reiz ir pamodusies, tad pret to ir grūti karot; tas jo sevišķi spilgti parādās, kad lieta dažreiz grozās ap palīdzības sniegšanu, kura pat pret gribu, bet tomēr tiek sniegta. Bet no otras puses pie radniekiem bieži ir nomanāma arī pretēja sajūta, it sevišķi tad, kad savstarpīgi ir bijuši nevēlami piedzīvojumi; tādus gadījumos viena vai otra puse mēdz teikt, ka labāki nākt darīšanās ar svešiem, nekā ar radniekiem. Tomēr, neskatoties uz visu to, abām pusēm nav iespējams pilnīgi iznīcināt šo piederības sajūtu, tā vienmēr atkal iznirst,

un lai tas dažreiz būtu tikai ziņkārīgā jautājumā: “Ko gan tas un tas dara, kas ir ar viņu noticis?” Kas prot labi izšķirt un skaidri novērot, tas sapratīs, ka šī piederības sajūta izplūst no avota, kurš aptver mazāk kā mīlestība, bet vairāk kā tikai draudzība, un kura sevī slēpj ne vien vienkāršu interesi, bet gan savādu dvēseles sajūtas maisījumu, kura sākotne atrodas dziļāki, nekā cilvēks to apzinās. Visi sliktie un labie radnieku savstarpējie piedzīvojumi, kuri izsauc dvēselīgas sajūtas, šie nekrīt svarā, un tamdēļ nav ievērojami.

Kurš nu dziļāki redzēt spēj, tas mazākais nojautīs to, ka šī pastāvošā un pilnīgi neizdzēšamā piederības sajūta pamatojas un viņpasaules iespaida, kurš uz zemes paliek nezināms. No kurienes gan nāk tās dvēseles, kuras tagad iepazīstas kā radnieki? Vai var pieņemt, ka tas ir pilnīgi vienalga, vai pie cilvēkiem, kuri sanāk kā radnieki, viņu pirmcēloņa avots vienam no otra ir pilnīgi dažāds, jeb vairāk kopējs? Vai tas nenozīmē, ka jau pirms zemes dzīves gaitas pastāv dvēseļu radniecība, kura uz zemes tikai top redzama?

Kad divi cilvēki precas, tad viņi to dara tikai tamdēļ, ka domā saskaņā viens ar otru. Taču neprecas tai cerībā un gribēšanā, lai savstarpīgi dzīvotu viens ar otru ienaidā! Ja nu pēc kāda laika tomēr iestājas ienaidis, tad viņu iepriekšējā cerība bija maldīšanās un pārskatīšanās, kuras tiek izsauktas caur laicīgās matērijas māņiem, kuriem jātop pārvarētiem. — Šī vēlamā un arī esošā saskaņa, kura noved pie laulības noslēgšanas, ir jau agrākās radniecības dvēseles saite, tas ir viņpasaules un šīs pasaules dzīves likuma sekas, ka līdzīgam ar līdzīgu jāstāpjas. Šie likumi ir tā iekārtoti, ka atsevišķas īpatnības pie tam netiek nomāktas, bet ka tās jo labi var attīstīties, tāpat kā liela koka lapas, kuras savstarpēji gan ir līdzīgas, bet tomēr matemātiski nav pilnīgi vienādas.

Ja nu minētā saskaņa ir, tad tiek pievilktas līdzīgās dvēseles daļiņas, kuras veido cilvēka dvēseli. Māte vienmēr dzemdēs tādus bērnus, kuri piemēroti šim likumam; kad vēlāk šie bērni tomēr morāliskā un tikumiskā ziņā izrādās ļoti dažādi, tad lai šie atkal būtu atgādināti, ka arī kokam ir ļoti dažādi veidotas lapas, kaut gan tās visas ir no vienas un tās pašas sugas. Cilvēka vēlākie veidi, attiecībā uz viņa raksturu, ir ļoti atkarīgi no iespaidiem, audzināšanas, apkaimes, saprašanas, no viņa čakluma, gribēšanas, ķermeņa stāvokļa, no panākumiem un neveiksmēm viņa dzīvē, tā ka tam, uz ko es gribu norādīt, ar vēlākās īpatnējās personas dažādībām nav nekā kopēja. Šie lai tikai būtu aizrādīti uz to, ka piederības sajūta izceļas caur to, ka saskanīgie, dziļākie dvēseļu pamata likumi stājas spēkā jau no iepriekšējās dzīves. Kur tas pilnīgi trūkst jeb atkal izdzīst, tur šīs agrākās radniecības avots vairs nav sastopams.

Jūlija man tālāk paskaidroja, ka attālumi virs zemes nespēlējot nekādu lomu, lai radniecīgās dvēseles savestu kopā. Jo tad iestājas laicīgie apstākļi, tā sauktie gadījumi, lai tuvinātu vienu otram.

Dvēseles saskaņas pamata likums ir pievilksana, nesaskaņas cēlonis — atstumšana. Pievilksanai un atstumšanai nav vajadzīgs uzreiz parādīties ikdienišķībā, bet tās attīstās caur piedzīvojumiem un ar laiku, skatoties pēc radniecisko jūtu pamošanās, jeb arī tās izrādās kā maldīšanās.

Man tagad vajadzēja praktiski izmēģināt, kur atrodas tie, kuri man ir dvēselīgi radnieciski; tos man vajadzēja sakrāt, tas ir savienot manā sfērā.

Ka mana sieva man visu tuvāki stāvēja, to es skaidri sajutu. Man tapa skaidrs, ka jau uz tās planētas, kuru es atstāju, lai sasniegtu Dieva bērna tiesības, mēs bijām pazīstami bijuši un tamdēļ bija izcēlusies dvēseles radniecība, kuras sākums bija iepriekšējā dzīvē. Jau tur es biju bijis viņas vadonis, un vēl vairāk man vajadzēja tādām būt uz zemes. Ka viņa Pēterpili dzimusi un gadījums (?) mani noveda uz turieni, ir tikai minētā pamata likuma apstiprināšana; un ka arī manam brālim Fridriham taisni tāpat klājās, to to viegli sapratīsi.

Jūlija man tagad nodeva manu sievu, kura, pēc tam kad viņas gribas spēks bija sācis darboties, pārsteidzoši ātri attīstījās; tagad mēs gribējām kopīgi iet uzmeklēt mūsu laicīgās dzīves gaitas radniekus.

Tā ka es savus vecākus jau biju atradis, tad manas sievas vēlēšanās bija redzēt viņas vecākus. Viņas vēlēšanās tika ātri izpildīta; jo tā māja, kurā viņa līdz šim bija uzturējusies, piederēja viņas vecākiem, kuri pa laikam nebija mājās, bet tomēr arvien atkal atgriezās. Viņu prombūtne bija izskaidrojama ar to, ka šīs apvidus šīnī sfērā vairs nebija viņu dzīves vieta, bet savu meitu viņi vēl nebija varējuši atsvabināt.

Nav mans nolūks šie minēt visus radniekus, kurus mēs apmeklējam — aprasktīt viņu stāvokļus; katris, kurš pazīst mūsu rakstus, zin, ka iekšējo attīstību pilnīgi attēlo apkaime, un kaut ko ār-

kārtīgu, par ko būtu jāraksta, es tur neatrodu.

Tātad pietiek, kad es paskaidroju, ka pēc šīs kopējās ceļošanas un sevišķi pēc manas sievas noskumušā gara pamodināšanas mēs atkal atgriezāties un novietojāties manā mājīnā. Apkaime bija arvien vēl tā pati; saules mala spīdēja pār apvāršņa malu tāpat, kā iepriekš. Es izskaidroju visu, un Emīlija to visu uzņēma tā savā sirdī, kā tikai to varēja vēlēt.

ZEMES SFĒRĀS

Bet tagad iesākas mans darbs; jo es ļoti labi sapratu, ka mana uzturēšanās vieta nevarēja būt visu garu uzturēšanās vieta, kuri vēl nestāvēja Dieva patiesības gaismā; katrā ziņā es gribēju strādāt pēc tā Kunga prāta, lai man būtu pieetami arī tamlīdzīgi zemākie apvidi, iz kādiem es biju izvedis Emīliju. Es tamdēļ domāju, vai tas nebūtu piemēroti, ja es dotos zemes sfērās, lai no turienes novērotu aizgājušo dvēseļu uzkāpšanu un lai mācītos, kas ar viņām notiek.

Apbruņojies ar gribu un ar tā Kunga spēku, es to dariju. Un tur es redēju ļoti daudz ko dīvainu, par ko es jums skaidri gribu vēstīt.

Labi liels skaits attīstītu garu ir vienmēr gatavi uzņemt mirušo dvēseles. Tā apmēram ikkatrā sekundē mirst kaut kur viens cilvēks, tas ir tātad nevis taisni sešdesmit minūtē, bet pie normāliem apstākļiem caurmērā piecdesmit, kā tas bija priekš kara, tas ir tātad dienā apmēram 72 tūkstoši un gadā pāri par 26 miljoni. Tamdēļ šie ir jāveic ļoti liels darbs, kurš tomēr ir ļoti labi izdalīts, kā tas redzams, uzlūkojot visu to lielo pulku, kur katris, skatoties pēc savas attīstības, ķeras klāt pie viņam likumīgi piederošā darba. Jo nevien uz zemes mirst cilvēki, bet arī uz daudzām, daudzām citām dažādu saules sistēmu planētām. Tad atkal attīstās dvēseles no zemes būtnēm un tās vajadzīgs ietērpt, un tāpa arī tās dvēseles, kurām jau ir iepriekšējā dzīve. Tātad, tam darba pietiek, kuram ir atzīšana un prieks uz darbu.

Es tomēr iešu atpakaļ uz to, ko es novēroju. — Vispirms man nemaz nepatika ieiet zemes sfērās. Iedomājos korķi, kuram jānogrimst ūdenī; tas peld vienmēr uz augšu un ar visu varu spiežas uz vispusi. Ja tam jānogrimst, tad to vajadzīgs papildīt ar gremdējošām vielām, citādi tas nav iespējams. Tā klājas ēteriskam garam, kurš dzīvo tīrās joslās. Viņam jāapkraujas ar zemes vielām, jeb labāki sakot — jāapgādājas ar ūdenslīdzīgu drēbēm, kas tad viņam dod iespējamību nolaisties tanīs dziļumos, kurus viņš ir atstājis.

Tur nav tikai jāmacās vien, bet tur ir arī stipri vien jāsaņemas. Neviens taču labprāt nenokāpj netīrumu bedrēs, un tāda ir zemes sfēra, salīdzinot ar tīrām, garīgām sfērām. Tātad, kuram šis tiešais darbs jādara, tam vajadzīgs sevi pārspēt, atkal apvilkt smagās zemes drēbes un nokāpt smacējošā gaisā, kuru viņš savā dzīves laikā pat nepazīna. Katris cilvēks izplata ap sevi tā saukto auru, tātad, dzīvības izgarojumu vielu, kur ir jo riebīgāka, ja tas jo zemāku stāv savā iekšienē. Šī aura dzīvajiem ir maz pazīstama, bet ļoti stipri jūtama darbā esošiem gariem. Tālab tāds darbs, tuvojies tādiem cilvēkiem, lai tos pa daļai labvēlīgi iespaidotu jeb tos saņemtu pēc viņu dzīves beigām patiesi nav nekāds vieglais. Arī viņu aura caur nāves pārmaiņām nemaz netiek labota. Tālab, cik tas ir visai nepieciešami vajadzīgs, ka jūs savu auru pēc iespējas pārlabojiet un uzturat tīru, ja jūs gribat, ka lai jums tuvojas augstāki gari, — tas no visa sacītā ir skaidri redzams.

Tātad, ja kāds cilvēks mirst, tad viņu pastāvīgi saņem pie sevis un uzņem kāds vairāk attīstīts gars, — un tādi ir visi tie, kuriem jau ir sava īpaša sfēra. Tā kā katra turp nogājusi dvēsele ātri pieņem ārējo izskatu, kurš pilnīgi līdzinās viņas iekšienei, tad viņu uzņemdamais gars notiekti zin, cik tālu dvēsele ir attīstījusies un kādā savas sfēras apvidū viņš to var ievadīt, jeb varbūt viņš to vispārīgi nevar uzņemt, un tā būs jānodod daudzkārtīgajām labošanas iestādēm, lai viņa taptu šķīstīta. Šīs labošanas iestādes ir ļoti gudri ierīkotas, un par tām es drīkstu vēl šo to darīt zināmu.

Jums jau daudz kas ir zināms; tā, piemēram, jūs zināt, ka piemēroti kādas aizgājušas dvēseles vēlēšanās patiesi var veidoties viņas ārējā apkaime, bet ka tad viņas vēlēšanās vērsas pret viņu pašu un viņa nesajūt nekādu apmierinājumu, bet taisni pretējo, — lielas ciešanas, jeb mazākais tuksnesīgu garlaicību, lai tā nāktu pie savu vēlēšanos muļķību atzīšanas un tiktu vadīta uz īstā ceļa. Bet jūs arī zināt — mazāk no tiešiem paziņojumiem, nekā no dzejiskiem izplūdumiem un fantāzijām, bet kurām arī piemīt laba daļa parādīšanu, — ka apcietinātās dvēseles var arī viena pret otru būt

niknas, raudzīt viena otru samaitāt — un tomēr neko nespēj, jo viņu tagadējās astrālās miesas nav tā nonāvējamas kā laicīgās. Še ir jums vārda pilnā nozīmē tā elle, kurā sastopamas daudz briesmas, kuras nāk ne no dēmoniņiem un velniņiem, bet no pašām un savstarpīgi mocīdamām dvēselēm, kuras caur pieļaušanu iztrakojas un nu pie savām pašu miesām piedzīvo, kā tas atsaucās, ko viņas citiem ir nodarījušas.

Sevišķi karš caur daudz izdarītām negēlībām ir šo elli stipri vien piepildījis, un te ir vajadzīga visa uzmanība, un bieži pat augstāko garu asa uzstāšanās, kuri šeit darbojas tā sakot kā cietuma uzraugi, lai tādas jo sevišķi neapdomīgas dvēseles savaldītu.

Ne katris augstākas pakāpes gars ir piemērots tādām darbam, tāpat kā uz zemes, ne katris izglītots cilvēks būtu spējīgs izpildīt tamlīdzīgu vietu. Lai tādu vietu uz ilgāku laiku varētu izpildīt, tur tad ir vajadzīgas sevišķas īpašības, liela enerģija un sevišķi stipra paļaušanās, un ja vajadzīgs, arī noteikta stingrība. Ne katris cilvēks var būt kriminālierēdnis; tur ir vajadzīgas attiecīgas rakstura īpašības un arī mīlestība uz šo pienākumu, ko ne katris sajūt un arī nemaz nevar sajūst, jo viņa spējām ir cits virziens. Piemēram, kaut arī es nebaidos, apbruņojies ar tā Kunga spēku, nokāpt pat dziļākā ellē, lai glābtu kādu dvēseli, — tomēr uz ilgāku laiku man nebūtu iespējams šos apvidus uzraudzīt. Manas spējas, mērķi un darbi ir pavisam citi.

No šiem paskaidrojumiem jūs redzat, ka daudzās lietās viņpasaule nemaz tik daudz neatšķiras no šīs pasaules, un tas arī citādi nemaz nevar būt, tamdēļ, ka dvēseļu labošanās un viņu tuvošanās pilnībai nav nemaz šķiramas no viņu citreizējās laicīgās darbības vietas. Pēdējā arvien ir pamata akmens, uz kura tiek celta tālākā attīstība; tamdēļ arī pēc pārvēršanās, tas ir pēc cilvēka nāves, viņa es var tikai tā turpināties, kā viņš bija izveidojies viņa miršanas brīdī.

Bet tas draudošākais caur pārvēršanos ir tas, ka katra maska nokrīt un putnis tiek pazīts no viņa spalvām; tad sabrūk katra liekulība, pašpievilšanās, aizbildināšanās un pašuzslava, un dvēsele parādās kaila pēc savas patiesās iekšējās būtības. Tamdēļ arī stāv rakstīts: Jūsu darbi jūs pavada!

ATVADĪŠANĀS

Mani mīļie, man vairs nav nekā daudz, ko jums sacīt, jo lai jums plašākos apmēros darītu zināmu, kā un kādos apstākļos es atradu savus radniekus, tas nav mana ziņojuma nolūks; jums lai būtu tikai tas rādīts, kā virs zemes var novirzīties no sava mērķa, bet kā tomēr to var sasniegt viņpasaulē, ja tikai uzticīgi turas pie sava Dieva un Kunga. Tikai vēl sekošais ir man jums, ko sacīt.

Drīz es atradu, ka mana māja ir it kā par mazu, un man vajadzēja domāt, kā lai to palielinātu. Nu, kā tas notiek, to jau es zināju un arī sekoju šim priekšrakstam.

Mana būve paplašinājās un drīz man bija māja, ne sliktāka par Times. Arī Time ieradās pie manis, priecājās par manām sekmēm un rādīja man dažas kļūdas, kuras tomēr bija iekļuvušas un bija meklējamas iekš tam, ka savā gribēšanā visos sikumos es nebiju iedomājies skaidru gleznu, ta kā caur to uzbūve viscauri nebija diezgan pamatīga. Tā ka nu jūs zināt, ka ārējais ir tikai iekšējā notēlojums, tad arī man nebija visai grūti manas iekšienes attiecīgo būtību izlabot, un līdz ar to tāpat arī ārīgi redzamās kļūdas. Šie trūkumi attēlo arī iekšieni, un tad tiek pazīti kā paša gribas kļūdas.

Uz to vairs nav vajadzīgs aizrādīt, ka es savus nodomus arī izvedu; jo tā Kunga griba dzīvo manī, un mana gribēšana nav nekas vairāk, kā Viņa gribas piepildīšana. Es esmu laimīgs savu uzņemto pienākumu izpildīšanā; es redzu tagad ap sevi tos, kuri man mīļi un vērtīgi bija zemes virsū un manā agrākā esamībā; esmu gatavs kalpot vienīgi tam Kungam, Viņam sekot un Viņa baušļus bez izņēmuma izpildīt.

Tā es tagad esmu saniedzis to, kas ir mūsu dzīves uzdevums; un katram cilvēkam, kurš no zemes šķiras, ir jācenšas to sasniegt.

Vairāk man tagad nav atļauts sacīt; jo ja jūs skaidri zinātu mūsu dzīvi, un varētu tikai vienu sekundi izbaudīt viņpasaules prieku un liksmību, tad jums vairs nebūtu iespējams ilgāki kavēties šai pasaulē.

Neviens lai nebaidās no pārejas, bet neviens pēc tās lai neilgojas agrāki, iekams viņā nav pamodusies pilnīga pārliecība, ka viņš bez izņēmuma ir izpildījis visus savus pienākumus un ka patiesi viņa aizsaukšanas laiks ir tuvojies.

Atstājat to īsto stundu tam Kungam, tad jūs varat būt droši par priecīgu atkalredzēšanos, par priecīgu, darba pilnu, bet par visām lietām — krāšņu kopdzīvi ar jūsu miļiem. Uz to lai palīdz katram mūsu Svētā Tēva mīlestība mūžībā, kuru mēs atzīstam kā Jēzu Kristu, visu dvēseļu Pestītāju, visu cietēju Iepriecinātāju, visu taisno Vadītāju, un visu lietu Radītāju. Āmen.

* * *